

L'ESPOR TIU

INFORMACIÓ, OPINIÓ I ANÀLISI

SUCCESSOR D' EL 9 ESPORTIU DE CATALUNYA

ESPECIAL
50 ANYS DE
MONTILIVI

L'estadi del Girona celebra els 50 anys de la inauguració oficial, que va omplir les graderies en un partit contra el Barça

QUIM PUIG

Els records de Benjamí Colomer i Joan Vidal, dos dels 'Set magnífics'

Entrevistes a Benet Masferrer, Joaquim Nadal i Delfí Geli

'Trepitjant Montilivi' Jordi Grau

SEAT

Proauto

Girona | Figueres
Olot | Mont-ras
Sant Feliu de Guíxols
proauto.seat

Consum mitjà combinat de 4,1 a 6,4 l / 100 km. Emissions ponderades de CO₂ de 107 a 145 g/km. (Valors WLTP). Emissions ponderades de CO₂ de 89 a 115 g/km. (Valors NEDC). Imatge acabat SEAT León FR amb opcionals.

Mig segle carre

ANIVERSARI • L'estadi de Montilivi celebra avui els 50 anys de la seva inauguració oficial, amb un amistós multitudinari entre el Girona i el Barça que va precedir la primera edició del trofeu Costa Brava **EMOCIONS FORTES** • L'escenari ha estat testimoni dels capítols més daurats de la història del Girona i de moments crítics per a l'entitat i per al mateix camp

Xevi Masachs
GIRONA

Avui fa 50 anys de la inauguració de l'estadi del Girona. El club deixava enre-re una etapa de quatre dècades a Vista Alegre, l'únic camp en què havia jugat des de la seva fundació, el 1930, i estrenava un escenari construït i pensat per a un impuls esportiu del Girona en les categories estatals que no va arribar i que va generar moments de molta dificultat. Amb fases crítiques i etapes de reconstruccions, l'estadi ha estat testimoni d'emocions fortes i ha viscut partits des de molt avall (re-

gional preferent) fins a tocar el cel de la primera divisió, amb l'arribada en competicions oficials d'equips com el FC Barcelona i el Real Madrid, que l'havien visitat en amistosos. Montilivi, que tenia com a primera denominació oficial Estadi del Girona CF, ha quedat associat de ple a la trajectòria del Girona, que fa coincidir l'efemèride de l'estadi amb el 90è aniversari del club, fundat el juliol del 1930.

El 1967, després d'estudiar diverses ubicacions, es va fer el primer pas amb la compra dels terrenys a Montilivi. Els impulsors de l'obra van ser Narcís Codi-

Doble celebració

Els 50 anys de vida de l'estadi coincideixen amb el 90è aniversari del Girona FC

na –va rellevar el 1968 Pere Saguer a la presidència–, Benjamí Colomer, Quim Ribas, Josep Garrido, Joan Vidal, Josep Ribera i Jaume Grabuleda, coneguts com *Els set magnífics*. Les obres es van allargar més de dos anys i van acabar costant uns 30 milions de pessetes. Tot ple-

gat, per tenir un estadi de molt nivell, amb una capacitat incerta perquè les graderies de ciment sense seients ho dificultaven, tot i que es calcula que el dia de la inauguració hi havia més de 20.000 persones. La immensitat de l'estadi lligava amb unes expectatives altes sobre la trajectòria de l'equip, però l'estancament a tercera divisió va impedir fer un impuls i engrescar l'afició. Les graderies quedaven pràcticament desertes un partit rere l'altre.

El club va anar arrossegant problemes, tant al camp –va baixar a preferent el 1982– com als des-

patxos, amb deutes i impagaments, que van conduir a la municipalització de l'estadi, el 1984, com a solució per eixugar la hipoteca que encara pesava sobre la construcció del recinte. Tot i que la municipalització havia de donar oxigen al club, els problemes no es van acabar, amb crisis cícliques que amenaçaven la viabilitat del club. I l'estadi, de retruc, presentava una imatge cada cop més deplorable. Va tocar fons amb l'enfonsament de la graderia de preferent, el 1996. El forat no es va ni tapar fins al cap de set anys, en què s'hi va instal·lar una lona que com a

mínim dignificava una mica més la imatge del recinte i que no es va retirar fins al 2009, ja amb el Girona a la Lliga de Futbol Professional. Aprofitant el pla Zapatero, la nova graderia de preferent es va inaugurar el 2010. Era durant l'etapa de Josep Delgado, que va remodelar els buidells de l'estadi i va refer l'àrea esportiva. I més endavant, ja a primera divisió, el Girona va fer una altra revisió amb la instal·lació de graderies retràctils als gols i a preferent que van permetre ampliar l'aforament –era de 9.282 espectadors un cop retirada la lona– fins als 14.500

gat d'història

L'estadi, ple, la nit de la inauguració, el 14 d'agost del 1970 ■ PABLITO. INSPAI, CENTRE DE LA IMATGE (DIPUTACIÓ DE GIRONA)

seients. Va ser al final del primer curs a primera, el juny del 2018, que l'Ajuntament va aprovar la concessió de l'estadi al Girona per 50 anys. El club va pre-

sentar al consistori un pla d'inversions que deixava molt a llarg termini les reformes estructurals d'un estadi que avui celebra 50 anys de futbol. ■

GIRONA 1**BARÇA 3**

GIRONA: Soto (Zamorano, 46'), Corona, Sala, Diego (Benítez, 46'), Pla, Carrión, Masferrer, Martí (Moy, 46'), Solaegui, (Ripoll, 46'), Hernández (Vivolas, 46') i Morchón (Mir, 46').

FC BARCELONA: Reina (Sadurní, 46'), Rifé, Gallego, Eladio, Torres, Fusté, Rexach, Dueñas (Martí Fillosa, 46'), Bustillo, Zabalza (García Castany, 46') i Marcial.

GOLS: 0-1 (34') Bustillo. 0-2 (38') Bustillo. 0-3 (54') Fusté. 1-3 (86') Vivolas..

L'equip del Girona el dia de la inauguració, i una acció del partit contra el Barça. A sota, la presentació dels equips del Costa Brava ■ SALVADOR CRESCENTI (CRDI)

A vessar. Un amistós contra el Barça amb l'estadi ple va estrenar Montilivi, la vigília de la primera edició del trofeu Costa Brava

Inauguració d'impacte

El bateig de Montilivi va tenir tres jornades atapeïdes fa 50 anys. El Girona va fer coincidir l'arribada al nou escenari amb la

primera edició del trofeu Costa Brava, que es va acabar convertint en una referència, però va voler tenir el FC Barcelona per

a la inauguració oficial i va disputar el partit contra el conjunt blaugrana el dia abans que comencés el torneig. El 14

d'agost de 1970, es calcula que unes 20.000 persones van assistir a l'estadi, ple de gom a gom. El bisbe va fer la benedicció de l'estadi des del centre del camp abans del partit, que es va resoldre a favor del Barça. El blaugrana Bustillo va marcar el primer gol al nou estadi, i Vivolas, ja en la recta final, el primer del Girona.

L'endemà començava el Costa Brava, amb cartell internacional: el Borussia de Neunkirchen alemany, el San Lorenzo de Almagro argentí, el València i l'Espanyol. El Borussia i el San Lorenzo van arribar a la final, el 16 d'agost, i el primer títol va ser per al conjunt argentí (5-0). El Girona no va participar en la primera edició però sí en les posteriors, amb diversos canvis de format i períodes sense ni tan sols organitzar-se. ■

PNEUMÀTICS PERELLÓ
VILABLAREIX (GIRONA) | SANT FELIU DE GUÍXOLS | LLORET DE MAR
Més que pneumàtics: servei, experiència i professionalitat.

MÉS DE 40 ANYS
AL COSTAT DEL GIRONA FC!

www.pneumaticsperello.com |

Les obres de construcció de l'estadi. A dalt, a la dreta, Narcís Codina, mostrant la maqueta ■ SALVADOR CRESCENTI / MARTÍ MASSAFONT / SEBASTIÀ MARTÍ (CRDI)

Més de dos anys de construcció. Els impulsors van encarregar a l'arquitecte Josep Ros Casadevall “un estadi de primera”. Les obres van costar uns 30 milions de pessetes

Un projecte imponent

X.M.
GIRONA

Els impulsors de l'estadi que substituïa les quatre dècades a Vista Alegre tenien la intenció de fer coincidir l'arribada al nou re-

cinte amb un impuls esportiu que situés el Girona FC en el panorama estatal. D'aquí que el projecte fos molt ambiciós. “Tenim un terreny de primera divisió i tenim una província 100% esportiva. L'únic

que no tenim és una categoria d'acord amb la realitat actual del Girona”, va explicar el president, Narcís Codina, al diari *Los Sitios*, el mateix dia de la inauguració. “Primer s'ha de pujar a segona, i estar-hi

poc. Un any com a novetat, bé; dos anys, regular. I tres, un fracàs econòmic. S'ha d'anar a segona i fer el gran salt”, va raonar el president. El fet és que el salt no va arribar, i l'atracció que representava el

nou recinte, sense una categoria potent, va anar perdent l'encant entre els aficionats. El Girona, que no jugava a segona divisió des de 1959, va marxar de Vista Alegre com a equip de tercera divisió, cate-

ria de la qual no va saber sortir fins que, el 1977, es va integrar a la segona B, que s'acabava de crear. Tot plegat va convertir, amb els anys, un estadi pensat en gran en un camp gairebé desèrtic.

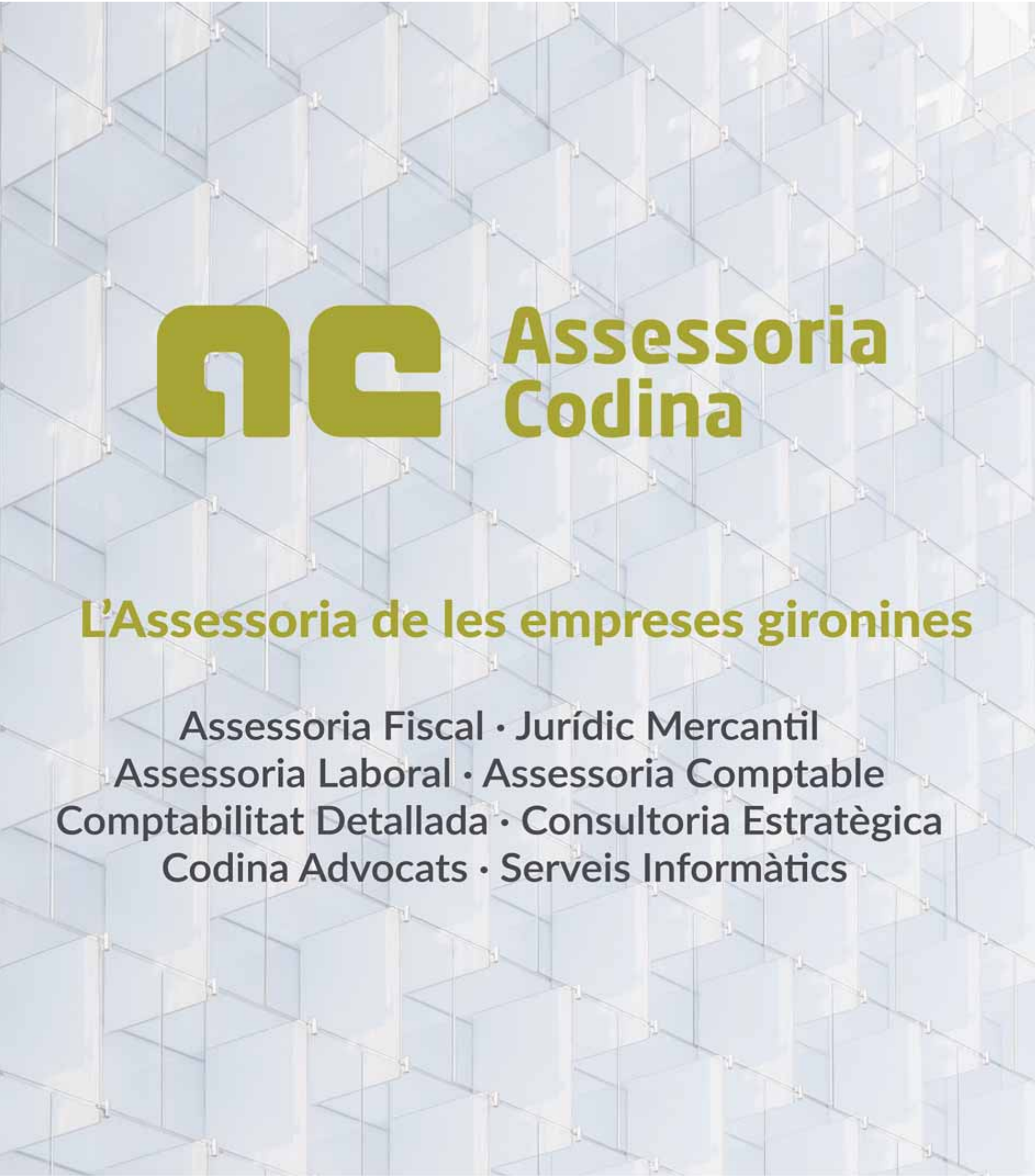
Inspiració a Sabadell

“Els set magnífics” van adquirir els terrenys a finals de 1967. Van encarregar el projecte a l'arquitecte bescanó Josep Ros Casadevall, que quan estudiava a Barcelona havia treballat en l'equip d'arquitectes que van construir el Camp Nou. Per a la nova seu del Girona, es van inspirar en la Nova Creu Alta de Sabadell, inaugurada el 20 d'agost de 1967 (el conjunt vallessà era a primera). L'estadi del Girona va ser una de les grans obres de Josep Ros Casadevall (1927-2008), que també és autor d'edificis com ara la Torre Catalunya, a la plaça Catalunya de Girona, i el gratacel de Salt. Natural de Bescanó i resident a Girona, Ros va ser president de la demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (Coac) entre el 1968 i el 1971.

L'empresa constructora de l'estadi va ser Fomento de Obras y Construcciones. Les obres es van allargar més de dos anys i, segons els càlculs de la directiva en el moment d'instal·lar-s'hi, van costar uns 30 milions de pessetes. La voluntat era tenir un recinte amb una capacitat superior als 15.000 espectadors —era agosarat fixar una xifra exacta sense sentiments—, tot i que van ser superats amb escreix el dia de la inauguració, amb uns 20.000 espectadors per veure el duel entre el Girona i el Barça. Al·l'arrencada imponent, però, li va faltar continuïtat. ■

Celebrem el 50è aniversari de l'Estadi de Montilivi, obra de l'arquitecte Josep Ros i Casadevall (1927-2008), president de la Demarcació de Girona entre els anys 1968-1971.

@COACGirona
 /DemarcacioGironaCOAC
 @coacgirona
 arquitectes.cat

ac **Assessoria Codina**

L'Assessoria de les empreses gironines

**Assessoria Fiscal • Jurídic Mercantil
Assessoria Laboral • Assessoria Comptable
Comptabilitat Detallada • Consultoria Estratègica
Codina Advocats • Serveis Informàtics**

**www.assessoriacodina.com
codina@codinacia.com**

**C/ dels Vern, 3 - 17004 Girona
Tel. 972 205 100**

Protagonistes Benjamí Colomer i Joan Vidal

Memòries dels magnífics

HISTÒRIA • Dos dels impulsors de Montilivi repassen els anys previs a Vista Alegre, la gosadia d'assumir la construcció d'un estadi nou i les experiències que hi han viscut **LÍDER** • Destaquen el paper de Narcís Codina en el projecte

Arnau Madrià
GIRONA

Benjamí Colomer, president del Girona durant vuit temporades (1959-67) i Joan Vidal, vicepresident l'any 1968 amb Pere Sagner, formen part de la història blanc-i-vermella després d'impulsar la construcció de l'estadi de Montilivi, que es va finalitzar l'any 1970. No ho van fer sols, també van ser protagonistes Narcís Codina, Josep Garrido, Joaquim Ribas i més tard s'hi van afegir Jaume Grabuleda i Josep Ribera, coneguts popularment com els *Set magnífics*. Des de la firma per a la compra dels terrenys fins a la inauguració oficial de l'estadi van passar dos anys i nou mesos. El 14 d'agost del 1970 Montilivi s'estrenava al públic.

L'últim alè de Vista Alegre

A finals dels anys seixanta, els presidents Colomer, Sagner i Codina, van començar a treballar amb l'objectiu de traslladar el camp de futbol del club a Montilivi. La proposta es va començar a percebre al final del mandat de Narcís Colomer (1967-1968), així ho explica l'expresident del Girona que el passat mes de gener va celebrar el seu 90è aniversari: "A Vista Alegre abans de la guerra pagàvem 2.000 pessetes, però durant el període de la guerra el club no va pagar el lloguer que li pertocava. Quan el president Lluís Ribas va deixar el càrrec, la propietat va demanar la seva part als jutjats i el club va perdre el cens. El Girona passava a tenir un lloguer de vint anys i a pagar vuit mil pessetes anuals. Aquí havíem de fer alguna cosa." Vidal, vicepresident i president accidental entre Sagner i Codina, explicava la intenció que tenia el club amb els terrenys: "Vista Alegre era una zona verda i no es podia edificar. Vam haver de posar-nos d'acord amb l'Ajuntament de Girona i la propietat per intentar requalificar la zona i l'advocat Josep Maria Coll es va posar a disposició de l'entitat totalment de franc. Després d'unes llargues negociacions el club va obtenir el 40% de Vista Alegre amb l'aprovació de Madrid, l'Ajuntament de Girona i la propietat, i sempre que es requalifiqués la zona." L'estadi de Vista Alegre feia prop de quaranta anys que era la seu del Girona FC (1930-1970) i abans hi havia jugat la Unió Deportiva Girona (1922-1930).

El projecte de Montilivi

Colomer va encetar el projecte de Montilivi i Codina el va completar.

Benjamí Colomer i Joan Vidal, reunits fa una setmana a la plaça Marquès de Camps de Girona, on van recordar la seva vinculació al Girona i la construcció de l'estadi de Montilivi. Colomer (esquerra) va ser president del club durant vuit anys ■ JUANMA RAMOS

Sense plaques d'homenatge

Colomer i Vidal expliquen que a l'estadi hi havia unes plaques on es reconeixia la tasca dels *Set magnífics*. Eren a tribuna, prop de l'entrada a la sala de premsa. Amb les remodelacions, les plaques es van substituir per lones publicitàries i capes de pintura. "Sap greu haver perdut aquell racó de les plaques, però no volem pas cap reconeixement. Tot ho vam fer per l'estima al club", asseguren.

Colomer afirma: "Narcís Codina era la persona indicada per tirar endavant el projecte de Montilivi. Era un home d'empresa i es movia molt bé en aquests entorns. Recordo que vam anar a la Nova Creu Alta de Sabadell a agafar idees per al nou camp." La futura nova llar del Girona va ser projectada i finançada pels popularment coneguts com a *Set magnífics*, que es van rascar la butxaca per iniciar les obres: "Ens vam embolicar perquè estimàvem el Girona, tot el que has pogut pagar amb diners és barat. Jo ho vaig pagar amb la salut i altres coses, passes un mal moment i molts cops no dorms. A mi em va costar molts més cèntims ser dels *Set magnífics* que els vuit anys de president del club", comenta Colomer. El club firmava el document de la compra dels terrenys de Montilivi el 25 de novembre de 1967, el terreny el posava a la venda Pere Esparch. El nom oficial del camp des d'un bon principi era Estadi del Girona Futbol Club, més tard i per influències

"Ens hi vam embolicar perquè estimàvem el Girona. Tot el que has pogut pagar amb diners és barat", diu l'expresident Colomer

populars, es va començar a dir Montilivi. "El camp era fet per a catorze mil persones dretes i recordo uns quants partits que es va omplir de gom a gom. El club havia guanyat en espai per créixer i en capacitat al públic", diu Vidal.

La inauguració de l'estadi

El 14 d'agost de 1970 Montilivi obria les portes al seu públic amb l'amistós contra el Barça. I l'endemà, el primer trofeu Costa Brava. "D'un bon principi volíem el Barça per al trofeu, però ens va dir que no teníem prou diners per pagar-los el que rebien per anar al Carranza. Sense ni dir-nos quants diners suposava", explica Colomer. Finalment, van trobar la solució convi-

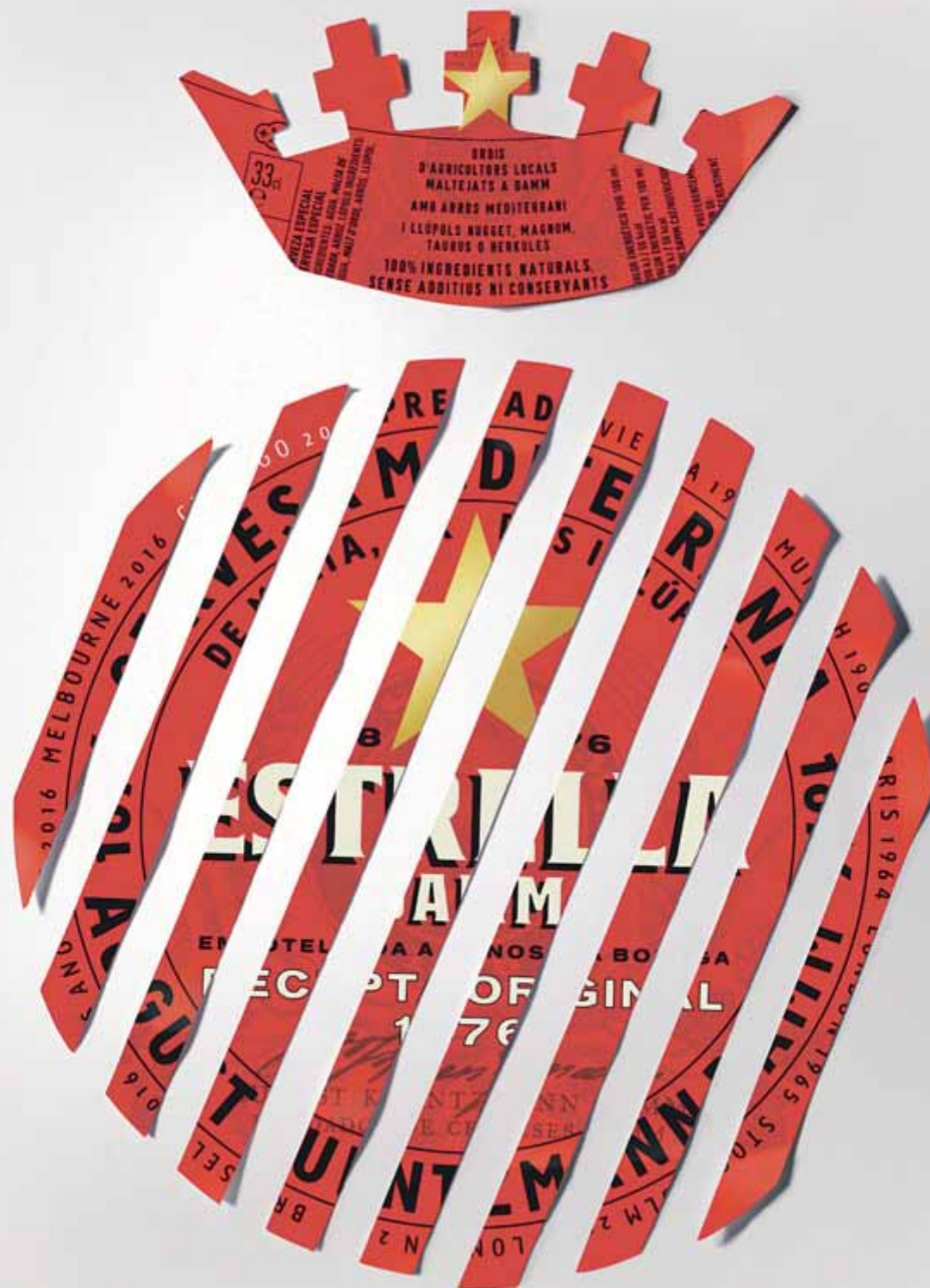
dant el Barça a la inauguració i fent el Costa Brava els dos dies següents. "Un dels detalls que poca gent sabia era que vam encarregar la copa del trofeu Costa Brava a uns joiers de Còrdova que eren els mateixos que feien el prestigiós trofeu Carranza", apunta Vidal.

Cinquanta anys de Montilivi

L'estadi ha viscut alts i baixos en l'àmbit esportiu i directiu, però també en l'àmbit d'infraestructures i instal·lacions. El terreny va començar sense el camp annex del costat de l'estadi i el més significatiu era l'entorn sense construccions (ni pàrquings ni facultats). "L'estadi es va fer en un punt, a la graderia de preferent, on hi ha el pes de la muntanya i al cap d'uns anys la graderia es va ensorrar. L'explicació que es va donar era que les filtracions d'aigua havien creat diferents capes compactes que van ajudar a fer baixar bona part de la grada", comentava Vidal. Actualment l'estadi, que l'Ajuntament ha concedit al club, ha estat reformat en un nombre important d'actuacions que han donat un aire més modern a les instal·lacions (llums LED, els seients o la graderia fixa i la graderia retràctil de preferent). Això no obstant segons Colomer sempre hi ha coses a millorar: "La tribuna ha quedat petita i es podria ampliar perfectament. Es va construir de manera que pogués créixer per dar-rere. Hi ha marge de maniobra."

Fidelitat al Girona

"He anat sempre a l'estadi i ho continuaré fent, si es pot", explicava Vidal que aprofitava per recordar tots els anys que ha estat assistint a l'estadi amb els seus companys de junta. Colomer, que no visita amb tanta freqüència l'estadi, també explica: "Jo no hi vaig gaire a veure futbol, només de tant en tant. Segueixo sent soci, de fet soc el soci número tres tot i que hauria de ser el soci número u", recorda Colomer entre rialles. La possibilitat de reformar de dalt a baix Montilivi sempre ha estat sobre la taula, de fet hi ha una pla de reformes a llarg termini després de la concessió de l'estadi de l'Ajuntament al Girona per cinquanta anys. També de la possibilitat de construir un nou camp i en una altra ubicació se n'ha parlat algun cop: "Si hi ha un projecte amb cara i ulls, i el canvi és per a millor, no em semblaria cap error el trasllat a un altre lloc. També haig de dir que a primera al camp no li ha faltat de res i poques vegades s'ha omplert l'aforament al màxim", explica Vidal. ■

**ORGULLÓS PATROCINADOR
DEL GIRONA FC**

Benet Masferrer EXJUGADOR I EXENTRENADOR DEL GIRONA

“Van ser uns dies de joia per al futbol gironí”

UN SALT QUALITATIU • “Es va notar molt el canvi, les instal·lacions eren més espaioses i l'ambient era molt bo”, explica un dels jugadors que va estrenar l'estadi **ACTUALMENT** • “Ara als camps els detalls es cuiden més a la perfecció”

Arnau Madrià
GIRONA

Benet Masferrer (27/09/1950) formava part de la plantilla que va inaugurar Montilivi l'any 1970. Va jugar sis anys en el Girona FC en dues etapes diferents i també el va entrenar la temporada 1996/97. L'exjugador nascut a Salt també va jugar en el Coma Cros, el Pontevedra, el Calella, el Nàstic, l'Olot i el Torroella, on es va retirar amb 32 anys. Va tenir participacions amb la selecció espanyola juvenil i sub-23. El seu historial d'entrenador també és extens, durant més de 25 anys va entrenar equips com ara el Salt, l'Anglès, el Vilobí, el Cassà, el Guíxols i el Banyoles.

Ha tingut una llarga carrera en el món del futbol...

Vaig començar a jugar a futbol en el Coma Cros de Salt i després vaig començar a voltar per tot Catalunya, des del Girona i l'Olot, passant pel Calella i arribant al Nàstic de Tarragona, on vaig jugar a segona divisió durant tres temporades. Entremig també vaig jugar en la Pontevedra i és quan vaig anar a la selecció espanyola juvenil a disputar uns partits juntament amb en Joaquim Bertran i en Pere Pla. Amb aquest últim també vaig anar preseleccionat amb la selecció sub-23. Després de jugar una altra etapa en el Girona, vaig retirar-me en el Torroella de Montgrí. Quan vaig penjar les botes, d'un bon principi, no em veia entrenant cap equip, però de mica en mica vaig anar entrant en aquest món i vaig arribar a entrenar durant molts anys diferents clubs de la província, entre els quals destaca l'etapa del Vilobí, vaig estar-hi 13 temporades.

Com recorda el seu fitxatge pel Girona?

Venia de jugar amb tan sols 16 anys en el primer equip del Coma Cros a regional. Després vaig fer el salt directe al primer equip del Girona quan tenia 17 anys. Mai vaig passar per les ca-

Benet Masferrer ■ A. MADRIÀ

tegories inferiors del club, vaig anar directe al primer equip. El meu primer partit amb la samarreta blanc-i-vermella va ser al camp del Palafrugell. Va ser una època molt important per a mi perquè debutava en un gran club com era el Girona. Vivia pel futbol i el fet de començar a jugar en aquest club va voler dir que havia assolit un objectiu que tenia marcat des de sempre: ser professional.

Primer de tot, Vista Alegre.

Les primeres dues temporades que vaig jugar en el club (1967/1968 i 1969/1970) van ser a Vista Alegre. Entrenàvem als matins quatre dies la setmana, jo ho compaginava amb la feina que tenia a la gestoria de la Rambla. A les vuit començava a treballar, a mig matí anava cap a l'estadi a entrenar i a la tarda, després d'anar a dinar a

casa, tornava a la feina. Recordo que aquells anys sempre anava a dormir aviat perquè estava rendit.

Hi va jugar durant dues temporades.

Tinc molts bons records d'aquelles temporades. L'ambient era molt maco perquè en la plantilla hi havia molts jugadors de casa i això va ajudar molt perquè la gent s'engresqués. L'equip anava molt bé a dins i a fora del camp, amb bones sensacions de joc i amb una entrega molt notable. Jo crec que si hagués fallat alguna cosa d'aquestes no hauríem pogut parlar d'un ambient tan bo. Aquella època la gent tenia molta afició a anar al camp i això ja es veia reflectit en les prèvies a fora de l'estadi. Un dels condicionants era que l'estadi estava situat al bell mig de Girona. El caliu era la seva arma

principal.

De Vista Alegre a Montilivi. Com recorda el primer partit?

L'agost de 1970 vam inaugurar el camp. Recordo perfectament el dia de la inauguració, jugàvem contra el Barça, vam jugar força bé i l'ambient era espectacular. Van ser uns dies de joia per al futbol gironí. A la ciutat tothom parlava del nou camp i del partit inaugural. Els trofeus Costa Brava dels primers anys a l'estadi van ser per recordar. Es va notar molt el canvi pel que fa a les instal·lacions, tot era més espaiós i l'ambient que hi havia a Vista Alegre seguia a Montilivi i amb molta més gent.

Com es va rebre la notícia del nou estadi?

En un principi que es va fer el camp nou, tothom va veure que era una cosa molt desfasada, molt llunyana, la gent tenia la por que no aniria gent a Montilivi... Però recordo que el primer any s'emplenava cada diumenge i això va suposar que el club tingués un superàvit. Aquesta gent que va tenir la idea de construir un nou estadi per al Girona anava amb una visió més enllà de l'actualitat i pensava en un període d'anys. “Els set magnífics” es van rascar la butxaca per tirar endavant aquest projecte. Això no té preu.

Què va suposar en l'àmbit de club tenir un camp nou?

Ara, amb més perspectiva, podem veure la importància de tenir un estadi d'aquestes infraestructures per a un equip de futbol professional. Als nens que jugaven en el Girona, els il·lusionava molt veure el primer equip en una bona categoria, però també somiaven arribar a jugar en un estadi com Montilivi. Al cap d'un temps l'estadi i els terrenys es van acabar venent a l'Ajuntament i ara això ha suposat que hagi quedat petit. Si el Girona encara disposés de tots els terrenys tindria més patrimoni i també més capacitat per fer créixer l'estadi.

Com ha evolucionat l'estadi des

de la seva creació?

Montilivi ha canviat en molts aspectes. Ara té molt més cara i ulls. Abans estava molt bé, teníem banyeres al vestidor i això no es veia gaire. Actualment, entre la categoria en què juga l'equip i les millores constants de les instal·lacions, l'estadi ha agafat una nova dimensió. A on potser té més mancances és a la tribuna, ha quedat molt petita. Abans no teníem un camp annex (que anys més tard es va posar) i el nostre lloc d'entrenament era l'estadi o anar a córrer amunt i avall. Tot i això, el camp es cuidava molt i estava amb molt bones condicions. Ara el nivell és més gran i les condicions de joc també han de ser millors. Es cuiden encara més tots aquests detalls.

Segueix anant a Montilivi a veure futbol?

No soc soci del Girona, soc aficionat. Vaig al camp quan em deixen els carnets. En el futbol, m'hi haig de sentir directament involucrat o formar part d'un projecte per anar a veure partits. A vegades hi vaig amb el meu net però no tinc una afició tan gran com abans. Soc un aficionat passiu quan vaig a veure partits però en canvi soc actiu quan formo part del joc (entrenador, jugador, delegat...).

Les últimes temporades a l'estadi s'han viscut grans partits...

El camp és de primera i només cal veure l'ambient que hi ha hagut aquests últims anys a l'estadi. El caliu a Girona és molt bo. Ens hem de treure el barret. L'últim partit de l'any passat la gent va aplaudir i animar fins a l'últim minut. No van treure ni un mocador. Un ambient d'escàndol. Però això ha d'estar acompanyat d'altres coses i la principal és el futbol que es veu. Les expectatives del Girona ara mateix són mirar el més amunt possible i si falla alguna cosa s'ha de fer el possible per revertir-la i mirar endavant. Fa 10 anys que vivim molts alts i baixos esportivament, el Girona hauria d'estar a primera divisió durant molts anys. ■

Obvietat núm. 18
Tens dret a estimar
qui vulguis.

Totes les persones som iguals
i compartim els mateixos drets,
sigui quin sigui el nostre origen,
gènere, edat, religió, capacitats
o orientació sexual.

dretsobvis.gencat.cat
#dretsobvis

Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs

Joaquim Nadal ALCALDE DE GIRONA ENTRE EL 1979 I EL 2002 I MEMBRE DEL CONSELL ASSESSOR DEL GIRONA

“Montilivi és futbol de proximitat i màxim nivell”

ELS INICIS • “Es va veure molt ràpid que l'estructura no es corresponia amb la categoria i la massa social que tenia el club”
CANVI DE MANS • “La municipalització era necessària però no suficient. Fins a 2a A era un peix que es mossegava la cua”

Oriol Robiró
GIRONA

Joaquim Nadal va ser l'alcalde de Girona durant 23 anys i va ser l'encarregat de fer el pas cap a la municipalització de Montilivi, un pas que va donar vida al club, tot i les dificultats. Aficionat des de sempre del club, l'ex-alcalde ara forma part del consell assessor del Girona.

Com recorda els primers anys de Montilivi?

Els recordo com a aficionat, d'anar al partit inaugural i viure el canvi de l'escenari tradicional de Vista Alegre per un estadi nou que ens feia somiar. Molt ràpidament ens vam adonar que era sobredimensionat i que l'estructura del camp no es corresponia amb la categoria i la massa social que tenia el club. Vam passar de l'eufòria inaugural a la constatació que el camp no s'omplia mai.

Aquesta realitat va fer que el camp fos insostenible.

El club tenia moltes dificultats per assumir el manteniment d'aquella estructura tan potent que s'acabava de construir. Era una contradicció constant perquè el club demanava ajudes a l'Ajuntament perquè no podia assumir-ne el manteniment i a la vegada fer una plantilla competitiva. La contradicció també era present a l'Ajuntament, perquè alguns sectors no veien clar que s'aboquessin diners en una estructura que no era pública.

El pas de la municipalització era obligat, doncs?

L'oportunitat de la municipalització va arribar quan Romà Cuyàs era el secretari d'estat per a l'Esport, i en una conversa que vam tenir li vaig comentar que havíem de comprar el camp. Vam posar el preu de 40 milions de pessetes, que incloïa el deute dels que havien construït el camp, els *Set magnífics*, que vivien una hipoteca que anava creixent, i a més s'hi afegien els deutes del Girona amb altres companyies i el mateix president, que era el Jordi Geli.

Joaquim Nadal, durant un partit a Montilivi ■ LLUÍS SERRAT

La concessió que té ara el Girona per 50 anys la veig bé. Era indispensable perquè els propietaris del club hi inverteixin

Quan l'Ajuntament va aconseguir la titularitat va fer una redistribució d'aquells diners entre la Caixa de Girona, per saldar el deute dels *Set magnífics*, i una altra part que se la quedava el club per eixugar la resta de deutes que tenia.

Sense la municipalització el club estava tocat de mort?

Des del meu punt de vista sí. Per això el club va acceptar aquesta solució, que significava fer net. El problema va ser que era molt difícil generar els in-

Queda el dubte que els propietaris han expressat en alguna ocasió de si el que caldria, un dia o altre, és fer un estadi nou

gressos per atendre les demandes d'un club professional. Fins que no van aparèixer inversors i ingressos de televisió, era complicadíssim que el Girona fos econòmicament viable.

Quins efectes va tenir la municipalització, doncs?

A partir d'aquell moment l'Ajuntament era propietari d'una estructura que tenia un valor immobiliari, en termes d'equipament esportiu, que com a mínim servia per respondre de les accions que s'hi po-

guessin dur a terme. A poc a poc l'Ajuntament, amb molta timidesa i menys del que el club demanava, hi va anar fent inversions. Tot i això vam rebre la lliçó que posar el comptador del Girona a zero amb la compra del camp no era la solució per al club, i és que els deutes tornaven a créixer. No pel manteniment del camp, però el club tornava a necessitar pressupost per a la temporada següent per fer una plantilla competitiva. Durant uns anys la condició d'estadi municipal era necessària però no suficient, fins que, com deia, van aparèixer persones disposades a invertir i apostar fort pel club. Era un peix que es mossegava la cua, fins que es va arribar a 2a A.

Un dels moments més complicats de Montilivi va ser l'ensorrament de la grada de preferent?

Sí. S'hi va afegir aquest factor, per la mobilitat de les estructures del camp, que va obligar durant un temps a dissimular-ho

amb la famosa lona i després començar a abordar amb valentia tot el reforçament d'aquella zona. Allò afectava ja la propietat de l'Ajuntament i es donava la paradoxa que havies d'invertir molts diners per deixar les coses com estaven, no per millorar res. Era molt complicat de gestionar, però encara ho era més treure el cap enmig de tot el que representava estar a 2a B. Si el camp del Girona s'hagués emplenat sovint no s'hauria tardat tant a reconstruir aquella grada, però per a això el primer pas era pujar a 2a A.

Ara el club té una concessió per 50 anys. Com ho veu?

Ho veig bé. Em semblava imprescindible i em costava d'entendre que es tardés tant a arribar a un acord. Per als actuals propietaris del Girona era imprescindible disposar d'una concessió a llarg termini per poder començar a actuar amb els requeriments de LaLiga per 2a A i 1a.

Tot i això no s'han fet ni previst grans inversions, sobretot per ampliar l'aforament.

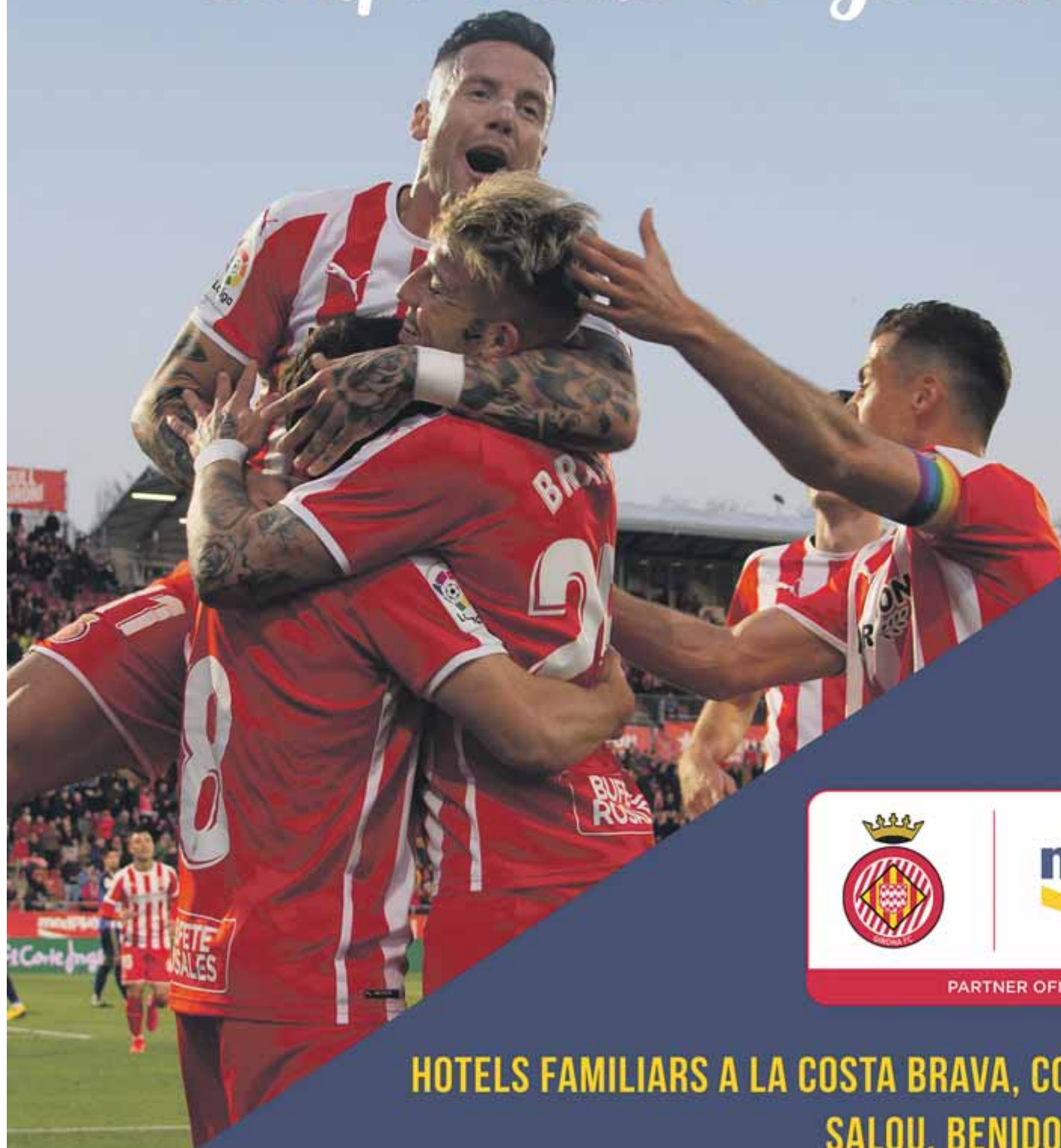
S'ha millorat molt tot el que és la gespa, s'ha complert amb els requisits de l'enllumenat, i això ja és una millora feta per quedar-se per sempre. S'hi han fet millores molt importants. El tema de les graderies supletòries no el controlo per saber els motius d'aquestes decisions i la situació exacta. Sempre quedarà el dubte que els propietaris han expressat en alguna ocasió de si el que caldria, un dia o altre, és, fos on fos, fer un estadi nou. És una situació que s'han plantejat però que depèn de molts factors, i tampoc cal fer volar coloms. Per exemple aquest any s'ha viscut sense cap problema amb menys aforament que quan s'estava a primera.

Coneix la ciutat com ningú. Què suposa Montilivi per a Girona?

Montilivi s'associa i pren tot el seu valor en funció del club. Girona i Montilivi van associats, com passava amb Vista Alegre. És l'oportunitat de viure futbol de proximitat i de màxim nivell. ■

JUNTS, FEM EQUIP

Sempre amb el Girona!

medPlaya.com

PARTNER OFICIAL DEL GIRONA FC

**HOTELS FAMILIARS A LA COSTA BRAVA, COSTA DE BARCELONA,
SALOU, BENIDORM I COSTA DEL SOL.**

Llarga espera. La grada de preferent, víctima d'un esfondrament el 1996, va trigar 14 anys a aixecar-se

De la lona al creixement retràctil

X.M.
GIRONA

La imatge general de l'estadi va quedar marcada durant molts anys per l'esfondrament de la graderia de preferent, el 1996. Era en un context de crisi profunda del club, que l'any següent va baixar a primera catalana. El primer pedaç va arribar el 2003, amb la instal·lació d'una lona per cobrir la grada derruïda. Havia de ser una mesura provisional, però es va allargar. L'Ajuntament va aprofitar una ajuda extra (el pla Zapatero) per assumir una recons-

trucció que no va quedar enllestida fins al 2010, 14 anys després de l'esfondrament.

El sostre, 14.500

Amb la grada reconstruïda, Montilivi passava a tenir una capacitat per a 9.300 espectadors, xifra consolidada durant l'etapa a segona A. Fins que, amb l'ascens a primera, el club va decidir ampliar l'aforament amb grade-ries retràctils, tant a preferent com als dos gols, fins a arribar al sostre de 14.500 seients. Amb el descens, però, es van retirar les dels gols. ■

La grada de preferent ha estat la que més s'ha retocat. Als gols, hi va haver grades retràctils a primera ■ M. LLADÓ / L. SERRAT

CLUB LEROY MERLIN

Beneficis

- ▶ Cada trimestre **et tornem el 3% de les teves compres** en xecs Club LEROY MERLIN *
- ▶ Guardem els teus **tiquets de compra** perquè els recuperis quan els necessitis.
- ▶ T'oferim **ofertes** i promocions exclusives per a socis.
- ▶ Tens a la teva disposició una adreça electrònica per a qualsevol dubte o consulta: club@leroymerlin.es
- ▶ T'enviem informació sobre novetats i consells, així com idees per millorar casa teva.

Per obtenir un xec, cal acumular un mínim de 200 Punts Club. Si algun trimestre no assoleixes el mínim de punts, te'l guardem tres mesos més.

**FES-TE SOCI a L'AGOST
PORTA AQUEST XEC I GAUDEIX
DEL DESCOMpte**

10€

Codi de compra:

2 034495 177556

**DE REGAL
EN COMPRES SUPERIORS A 50€**

Vàlid fins al 30 de Setembre · **Aplicable només a la botiga física**

* Xec regal exclusiu per a socis Club LEROY MERLIN i Club Empreses. Vàlid del **15 d'agost al 30 de setembre de 2020**, ambdós inclosos, i els dies i en l'horari d'obertura a públic, a les botigues de LEROY MERLIN Girona, LEROY MERLIN Figueres i LEROY MERLIN Platja d'Aro. Promoció no aplicable a la botiga online ni en compres online amb recollida a la botiga. Per poder-te beneficiar d'aquest xec cal realitzar una compra superior a 50€ en productes (serveis no inclosos) durant la data de la promoció, i el descompte s'aplicarà en el mateix moment de la compra. Promoció aplicable una única vegada i en una única compra per compte fidelitat durant tot el període de vigència de la promoció. Per al càlcul dels 50 € de compra es tindran en compte exclusivament productes que durant el període de vigència d'aquesta promoció no estiguin en oferta ni tinguin aplicat un descompte. Descompte no aplicable a promocions existents (Pack Renova i Estrena), llibres i serveis. Aquest xec regal no és fraccionable ni reembossable pel seu import en efectiu, ni totalment ni parcialment. En cas de devolució total o parcial de la compra en la qual s'ha utilitzat el xec, es tornarà l'import d'aquesta compra en un xec no reembossable. Per beneficiar-te d'aquesta promoció, cal que siguis titular o beneficiari del Club LEROY MERLIN o Club Empreses i que presentis l'acreditació juntament amb el teu DNI per a la seva verificació. Se'n prohibeix la venda i comercialització per qualsevol mitjà. Xec personal i intransferible.

Girona

Carrer Astúries 66, 17003 Girona
Tel. 972 754 917
Horari: Botiga i Jardí de dilluns a dissabte de 9:30 a 22:00 h.
Materials de construcció de dilluns a divendres de 7:30 a 14:30 i de 16:00 a 21:30, dissabtes de 9:30 a 22:00h.

Figueres

Carretera Figueres a Roses
C260 km 28.65. 17600 Figueres,
Girona
Horari: De dilluns a dissabte de 9:30 a 22:00 h.
Tel. 972 51 38 10

Platja d'Aro

Carrer Tramuntana, 17250
Platja d'Aro, Girona
Horari: de 9:30 a 22:00 h.
Tel. 972 82 88 94

Gamma Electrificada de Kia.

Deixa de fer-te preguntes. Comença a conduir.

#electrifica't

The Power to Surprise

EMPOR SPEED

Carrer Mall, 25 • 17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel.: 972 32 51 00
www.emporspeed.es

Carrer Mas Vaixaller, 5
17300 Blanes
Tel.: 972 35 31 78

Av. Catalunya, 3
17253 Mont-ras
Tel.: 972 306 509

e-Soul: Consum combinat WLTP (kWh/100 km): 15,6-15,7. Emissions CO₂ WLTP (g/km): 0. e-Niro: Consum combinat WLTP (kWh/100 km): 15,3-15,9. Emissions CO₂ WLTP (g/km): 0. Xceed PHEV: Emissions CO₂ combinades WLTP correlacionat a NEDC (g/km): 29-31. Emissions CO₂ combinades ponderades WLTP (g/km): 32-38. Consum combinat ponderat WLTP (l/100km): 1,4-1,7. *Consulteu el manual de garantia Kia.

OPINIÓ

Jordi Grau

Trepitjant Montilivi

No tothom pot dir que el divendres 14 d'agost del 1970 va trepitjar la gespa de Montilivi. Es jugava el partit inaugural del nou estadi del Girona i el Barça de Vic Buckingham era l'escollit per enfrontar-se al Girona de Martín Vences, rememorant que també havia estat el Barça qui havia estrenat Vista Alegre 48 anys abans contra la Unió Deportiva Girona, amb Zamora i Samitier al camp i el president Gamper a la llotja. El Barça presentava un equip de gala amb Reina, Rifé, Gallego, Torres, Eladio, Fusté, Rexach, Dueñas, Bustillo, Zabalza i Marcial. Asensi i Juan Carlos estaven lesionats i els gironins Pau Garcia Castany i Narcís Martí Filosia van haver d'esperar a la segona part per estrenar Montilivi. I jo, amb dotze anys, jugador dels infantils del Girona, era allà amb els ídols blaugrana a tocar, entre els quals recordo vivament el contundent central Gallego i Sadurní, el sobri porter blaugrana a qui li anaven fixant competidors però que sempre acabava jugant.

L'estadi, perquè havíem passat de camp a estadi, feia goig. Ple a vessar. Alguns parlaven de 25.000 espectadors, i és segur que van ser més de divuit mil en aquells temps que les graderies eren per estar-hi dret. No recordo detalls de la inauguració, amb totes les autoritats franquistes ben mudades, però sí recordo el bisbe Jubany, el president del Girona Narcís Codina, el president del Barça Agustí Montal, el president de la federació catalana Pablo Porta i el seleccionador espanyol, el mític Laszly Kubala acompanyat del seu cunyat Fernando Daucik, que l'endemà inauguraria el torneig Costa Brava com a entrenador de l'Espanyol. Poc

El Barça va ser el convidat en la inauguració de l'estadi ■ CRDI / SALVADOR CRESCENTI

podia imaginar que anys després un dels seus fills, Iñaki, seria un gran goleador del Girona. El que sí que recordo va ser anar caminant de casa a Montilivi, amb tot de cotxes aparcats a la buida avinguda de terra, des de l'església de Sant Josep fins al camp. Diuen les cròniques que les cues van ser estratosfèriques i que de matinada encara hi havia gent intentant sortir de Montilivi ja que l'estadi es va omplir de gent de totes les comarques.

El Girona va jugar amb Soto, Diego, Sala, Corona, Pla, Carrión, Benet Masferrer, Martí, Solaegui, Hernández i Morchón. També van jugar Moy, Mir, Ripoll, Zamorano i Vivolas. Un equip amb jugadors de casa i uns fitxatges que no van entusiasmar, entre els quals Hernández, un prometedor jugador que havia passat a primera pel Sabadell i després pel Condal i de qui no podíem saber que seria pare d'un dels millors jugadors de la història: Xavi

Hernández. Els dos capitans van ser el mític Sidro Sala i Eladio i va xiular Gaspar Pintado, àrbitre de primera i anys després màxim dirigent de l'arbitratge català. El van assistir dos liniers del col·legi gironí, àrbitres de regional ben coneguts de cara però de qui lamento no recordar el cognom. Bustillo, la gran promesa fitxada pel Saragossa i a qui el central del Madrid De Felipe va trinxar el genoll, va marcar els dos primers gols i Josep Maria Fusté, el primer noi de Linyola, va fer el tercer. El gol de l'honor gironí el va fer Vivolas, un migcampista potent i de gran xut. D'aquell equip recordo la sobrietat de Sala, la firot de Pla, que el va portar a primera amb el Granada, el gran Morchón que sempre hi era i, sobretot, les trapelleries de Benet Masferrer, murri sempre dins i fora el camp.

Així va ser que vaig trepitjar la gespa en el partit inaugural de Montilivi. Com a jugador només

vaig jugar en aquell llamp de camp en un Girona-Salt juvenil. Però els records del futbol estan lligats a aquell estadi que els dos dies següents de la inauguració es va tornar a omplir amb un Costa Brava que van disputar l'Espanyol, el Borussia Neunkirchen, el València d'Alfredo di Stefano i el San Lorenzo de Almagro, els blaugrana argentins que van guanyar per golejada el torneig a l'equip alemany.

A Montilivi hi hem patit molts. I no només ara. Aquella mateixa temporada 70/71 perdent l'ascens directe amb el Mestalla i la promoció d'ascens a segona contra el Vila-real. I dos anys després, amb Vicenç Sasot a la banqueta, es repetia la decepció contra el Còrdova de Manolín Cuesta. Dos partits viscuts amb passió des de les graderies de gol. Van ser els anys de bon futbol amb molts futbolistes gironins al camp, de la creació de la segona B i de la il·lusió de tornar

a segona A, aquella categoria conquerida el 1955 amb Emilio Aldecoa d'entrenador i que només va durar tres anys. Anys de viure el Girona i patir-lo quan va baixar a preferent i va tornar a pujar amb Alfons Muñoz a la banqueta després de guanyar a Granollers. Anys de trepitjar els vestidors com a periodista, patir pels tràngols esportius i socials del president Geli i de Joan Mis, que va haver d'entendre's amb l'alcalde Nadal per municipalitzar l'estadi a canvi de salvar el club. Recordo aquell any que Mis volia enviar les claus del club per carta certificada a un grup de socis, amb en Banderola al capdavant, que li criticaven la gestió. Els grans anys de la tornada a la banqueta del mític Xavi Agustí, que va fer campió de tercera el Girona i va estar a punt de portar-lo a segona A i no ho va fer perquè algú no va voler tirar d'armilla quan tocava. Anys del Girona, complicats, del descens a primera catalana i que no tenen res a veure amb l'ascens a segona amb Raül Agné a la banqueta i Josep Gusó a la presidència i l'entrada dels actuals propietaris i el somni de la primera divisió. El Girona és el de l'ascens contra el Ceuta, el que va salvar la categoria contra el Múrcia, el de les promocions perdudes amb l'Almeria, l'Osasuna i el Saragossa per pujar a primera i el de l'ascens com a segons que va fer embogir la ciutat. Tot això és el Girona, però per als que tenim una edat cal no oblidar aquell Montilivi mig buit o aquella graderia ensorrada i tapada per una lona, perquè també és història del Girona que ens ha portat, noranta anys després de la fundació, a l'actual club del qual tan orgullosos estem. ■

URBINIUM

LOCALS COMERCIALS
INVERSIÓ I EXPANSIÓ

GIRONA Gran Via Jaume I 58 | Tel. 972484294

BARCELONA Passeig de Gràcia 123 | Tel. 936556566

COMPROMESOS AMB EL COMERÇ

Golf 8

La teva vida, el teu Golf

Alguns li diuen el mite, la llegenda o el cotxe que tots els cotxes voldrien ser. Però hi ha una manera de dir-li encara més gran. Com el cotxe del teu primer petó, el cotxe dels teus road-trips o la nau espacial que et portava a l'escola. Amb tu és molt més que un cotxe. És el que hi viuràs. Nou Golf.

Gamma Golf 8 amb motors eTSI i tecnologia Mild Hybrid

Gamma Golf 8: consum mitjà WLTP (l/100 km) de 4,2 a 5,9.
Emissió CO₂ WLTP (g/km) (NEDC) de 109 (91) a 134 (112).
Model mostrat: Volkswagen Golf Style.

Autopodium

Girona, Sant Feliu de Guíxols, Olot, Lloret de Mar, Figueres, Mont-Ras
www.autopodiumvw.com

Delfí Geli PRESIDENT DEL GIRONA

“Montilivi és un camp amb un encant especial”

DIFERENT • “És molt difícil anar a un estadi i veure els jugadors tan de prop” **REMODELACIÓ** • “La gent pensa que ja es podia haver millorat, però això és una inversió molt gran per a un club com el Girona, que primer s’ha d’assentar”

Carles González
GIRONA

Delfí Geli (Salt, 1969) ha respirat Montilivi des de gairebé el bressol. El saltenc, que ha viscut a l'estadi com a aficionat, com a jugador i, ara, com a president, parla del feu blanc-i-vermell i les seves experiències en ell.

A Montilivi hi va des de petit...

Montilivi és el primer estadi que vaig conèixer i, és clar, en tinc molts records. Era un estadi diferent, amb la graderia de ciment, la de preferent tenia com dos nivells, amb molts anuncis d'abans, de fusta..., un estadi molt diferent. Sí que recordo que quan era petit a l'estadi hi anava molta gent, ara —abans de la pandèmia— torna a haver-n'hi molta. Però amb l'equip a tercera i a segona B hi anava molta gent.

Quants anys tenia el primer cop que hi va anar?

Ara m'enganxes... Devia tenir sis o set anys. Cap al 1975 o 1976... Des de petit que anava al futbol a Girona.

L'ambient que s'hi respirava, quin era?

Hi havia ambient de futbol d'abans, amb molta gent gran. Era molt diferent d'ara, que hi ha famílies, canalla... Recordo bé aquella olor de *puro* només d'entrar a la tribuna. Eren unes altres sensacions.

Després va trepitjar-lo com a jugador. També hi va jugar.

Quan vaig fitxar d'infantil pel Girona. Era un estadi molt gran i poder jugar en un camp d'herba que era el més gran de la província de Girona, era un privilegi i feia respecte.

I de gran va ser també el seu camp durant dues etapes com a jugador del primer equip (1987-1989 i 2003-2005). Què significava jugar amb la teva gent?

Girona és una ciutat petita, i abans ho era més i coneixies i tenies present a tothom. Era molt diferent d'altres equips en

Delfí Geli, a l'estadi de Montilivi ■ MANEL LLADÓ

què vaig jugar i no coneixia a ningú i tot era partir de zero. A Girona hi havia els teus amics a la graderia i els teus coneguts.

Com a rival també hi va estar. Com s'hi va trobar?

Vaig jugar-hi amb el Barça B, dues vegades. La primera vegada que vaig venir, va ser força estrany. Vaig tornar-hi quan feia molt poc que havia marxat i les sensacions eren rares. Juges contra els teus companys, els teus amics, i tot canvia.

Ara, de president, s'ho mira des d'un altre lloc.

Quan soc a Montilivi sento que és un estadi de futbol professional. És antic i n'hi ha de més moderns, però és un estadi on

s'hi han passat moltes dificultats, sobretot als anys noranta, que el club va passar moments molt complicats. Precisament a l'estadi hi ha hagut gent tancada i dormint, plantilles que per protestar pel que passava al club s'hi tancaven. També sento que, tot i les dificultats que hi ha, perquè res no és fàcil, l'estadi s'ha modernitzat, tothom pot estar-hi assegut i hi estan passant els millors equips i els millors futbolistes, tant a segona com els dos anys a primera.

S'hi veu un altre futbol, ara. S'hi està veient un bon futbol. Esperem que això continuï i que aquest estadi vagi millorant. Inclús a primera jo crec que aquest camp tenia un en-

cant especial, tot era molt pròxim. És molt difícil anar a un camp de primera divisió i veure els jugadors tan de prop. L'aficionat gairebé els sentia i gairebé els podia tocar. Allò era una experiència que no es viu en qualsevol altre camp de primera divisió.

Té poc a veure el Montilivi que havia vist de petit amb el d'ara.

És molt diferent. A l'estadi, estant a primera, hi ha hagut 11.000, 12.000 persones; ara, a segona, 9.000 persones... Hi ha un gran ambient. No només es disfruta amb el futbol, també es disfruta amb el que hi ha als voltants. Ha canviat força. Hi ha un ambient molt bonic de futbol i hem d'intentar que no es perdi

Hi ha un ambient molt bonic de futbol. Hem d'intentar que no es perdi i que sigui la base d'un creixement important de l'entitat

i que sigui la base d'un creixement important per a l'entitat.

Ara farà dos anys de la concessió per 50 anys de l'estadi atorgada per l'ajuntament. Què els aporta?

Tot es basa en el principi que la propietat i els que estem en l'entitat volem treballar per un Girona del futur. I un Girona del futur, entre altres coses, suposa tenir un estadi molt més modern, on l'afició pugui estar molt més còmoda, pugui tenir millors serveis, més garanties, i que l'estadi ens pugui donar més al club. Això requereix un esforç molt important. La gent pensa que es podia haver fet, però això és una inversió molt gran per a un club com el Girona, que primer s'ha d'assentar i que per fer-ho hauria d'estar consolidat a primera divisió. Si som aquí, al Girona, és perquè pensem que hi ha moltes coses per fer, i una és arreglar l'estadi. I no només això: també la ciutat esportiva que no s'acaba de fer, però això és un projecte que s'ha de consolidar, i si en el futur les coses ens acompanyen, s'ha d'anar cap aquí.

Això que diu va en la línia també de l'ampliació de la capacitat amb les grades retràctils...

Creiem que les grades retràctils provisionals són una solució bona de present, però no hauria de ser el futur. Esperem que en un futur puguem fer millors inversions i que l'estadi es pugui millorar molt. Hem d'anar fent passes, consolidant moltes coses i que el club tingui un múscul fort perquè tot això sigui possible. ■

italicKLASS

Vehicles oficials del GIRONA FC

50 anys a l'estadi Montilivi

Els propers seran apassionants

Concessionari Oficial

italicKLASS

Fornells de la Selva (Zona concessionaris)
972 47 69 06   italicklass

Concessionari Oficial

Moments per recordar

Entre alegries i plors

PUJANT CATEGORIES • Montilivi ha estat l'escenari de gran fites per al Girona, com l'ascens a segona B del 1989, el de segona A del 2008 o el més recent a primera el 2017 **EN LA RETINA** • Els gironins també han plorat per decepcions a l'estadi com la patacada contra el Lugo i els 'play-off' frustrats i han tingut emocions fortes amb la visita dels clubs més grans

JOEL SEBASTIAN / Girona

Girona 2 - 0 Reus (4-6-1989)

Dirigits per Xavi Agustí com a tècnic, els gironins van liderar la tercera de cap a peus fins a ascendir en el duel contra el Reus. Aquell Girona va ser l'embrió de l'equip que va estar a punt de pujar a segona el 1992. ■ M. RUIZ

Girona 1 - 0 Ceuta (15-6-2008)

El partit de tornada de l'eliminària decisiva d'ascens a segona A va ser un abans i un després per a l'afició, l'equip i el club. El gol de Migue va suposar l'entrada al futbol professional i l'alegria es va desbordar a l'estadi. ■ EFE

Girona 3 - 1 Deportivo (7-6-2014)

Contra els gallecs, el Girona de Pablo Machín va posar el llaç a la salvació en l'última jornada després de veure's a prop del precipici de la segona B. Ortuño, Felipe i Eloi Amagat van alleujar tota l'afició gironina. ■ J. SABATER

*Vols vendre
la teva finca?
Cap problema!*

FINQUES MARTORELL

Tel. 972 84 01 76

c/ del Prat, 2-4 baixos
17430 Santa Coloma de Farners (Girona)
fm@finquesmartorell.com

api

Col·legi
i associació
d'agents
immobiliaris

registre d'agents immobiliaris
de Catalunya aicat 5499

Girona 1 - 1 Lugo (8-6-2015)

Una victòria donava l'ascens a primera al Girona però, en el 91, Caballero va fer tocar de peus a terra els aficionats, en un matx que va acabar amb llàgrimes, un conat de suspensió i molta impotència gironina. ■ LLUÍS SERRAT

Girona 0 - 1 Osasuna (18-6-2016)

El Girona havia de vèncer l'Osasuna per ascendir, en una nova oportunitat per fer-la grossa. L'anada al Sadar va deixar l'ascens a l'abast (2-1), però els de Machín van tornar a quedar-se amb un pam de nas. ■ J. RIBOT / ICONNA

Girona 0 - 0 Saragossa (4-6-2017)

L'empat més dolç sense gols que s'ha vist a Montilivi va comportar un ascens a primera anhelat per tothom. El millor d'aquell partit va ser la festa posterior, amb focs artificials i homenatge als herois. ■ L.S.

Girona 2 - 2 Atlético (20-8-2017)

L'enfrontament contra el conjunt dirigit pel Cholo Simeone va ser la carta de presentació ideal del Girona a la màxima categoria. Els de Machín guanyaven 2-0, amb dues dianes de Stuani, però van acabar empatant. ■ EFE

Girona 0 - 3 Barça (23-9-2017)

El Girona va rebre per primera vegada en un partit de lliga el Barça. Tot i perdre, els gironins van enfrontar-se de tu a tu a un equip liderat pel millor jugador de tota la història, l'atacant argentí Leo Messi. ■ MANEL LLADÓ

Girona 2 - 1 Madrid (29-10-2017)

Una de les victòries més sorprenents dels gironins a primera va ser contra el Madrid a Montilivi. El Girona va remuntar una diana inicial d'Isco en cinc minuts d'inspiració de Stuani i Portu per fer esclatar Montilivi. ■ L. SERRAT

50 ANYS DE MONTILIVI

L'ESPAI DELS SOMNIS
BLANC-I-VERMELLS
SEMPRE AMB EL GIRONA!

PÀRQUING
GRATUIT

ESPAIGIRONES.COM

 **espai
GIRONÈS**

>>> L'ESPAI INFINIT

I TÚ TAMBE POTS COMPLIR ALGUN DELS TEUS SOMNIS A ESPAIPASSPORT.COM

Si poguessis complir un somni, quin color triaries?

Audi A3 Sportback ALL-IN edition.

Si de tots els teus somnis en poguessis complir un, només tindries un dubte: el trio en vermell... o potser en blau? Fes realitat el teu millor somni i aconsegueix un Audi A3 Sportback amb control de creuer adaptatiu, llantes 'Audi Sport' de 18", càmera posterior i MMI Navegació amb Audi Smartphone Interface. Perquè el teu subconscient també té preferències.

www.audi.es/a3allin

Autopodium

Ctra. Santa Coloma de Farners, 59
17005 Girona
Tel. 972 40 63 00 / 972 24 12 11

Ctra. Roses, 4
17600 Figueres
Tel. 972 67 12 11

Ctra. Sant Joan de les Abadesses, 86
17800 Olot
Tel. 972 26 42 08

Ctra. de Blanes, 100
17310 Lloret de Mar
Tel. 972 36 54 74

Audi A3 Sportback ALL-IN edition 30 TDI 85 kW (116CV) 6 vel. Emissions CO₂ (g/km): 144-149 (NEDC: 118). Consum mitjà (l/100 km): 5,5-5,7.